

25.98x35.47	1/5	1	עמוד	7 לילות	27/01/2023	84758678-3
בית חולים רעו - 13730						

ה' בשבט תשפ"ג | 27.1.2023

לילות

ידיעות אחרונות

הפחד מהעתיד, המילים ששינו לדויד גרוסמן, ולמה לא קנו נדל"ן בזמן? 25 שנים **הדג נחש** לא מוותרים

08

יום השואה הבינלאומי: פרסום ראשון לסיפור של **יאנוש קורצ'אק** 'ספרות ותרבות' בשער האחורי

20

הדיכאון, ההיעלמות, סודות חליפת השומן: החזרה של **ברנדן פרייזר**

12

שאלטון הצמחוני והבכיר

דווקא כשיניב ביטון הגיע לשיא הכוכבות וכבש סופית את המיינסטרים, הוא מרגיש שהמדינה בוערת לו מתחת לרגליים, ולא יכול לשתוק. בראיון נוקב הוא מדבר על תאוות הנקם של הקואליציה, מגלה למה הוא חייב להגן על אמיר אוחנה, מאמין שהאיומים על התאגיד הם חלק מתוכנית להשתלטות על התקשורת ומסביר למה הוא לא אחראי לכל דגל פלסטין בהפגנה / רתם איזק

04

"הכל נראה לי קיצוני, משוגע. הבדיחות על מלחמת אזרחים לא מצחיקות אותי"

יניב ביטון כבר הבין שהמדינה לא תהיה בדיוק כמו שהוא רוצה. הוא מפחד מהשתלטות על התקשורת, מזועזע מגילויי השנאה, והולך להפגין. באחת התקופות הסוערות בתולדות ישראל, השחקן המוערך לא עושה חישובי כדאיות, אלא מדבר את אשר על ליבו. עם עליית 'אבירם כץ' המצוינת ב'כאן 11', הוא מספר על הגזענות כלפיו בטוויטר, יוצא להגנת אמיר אוחנה ומגלה איך זה לגור מתחת להורים של בן זוגו

רתם איזק * צילום: שי כהן ארבל

פעמים עושים דאבל פארקינג, והיה אוטובוס שנכנס להיסטריה של צפירות על אמה שע צרה עם ילד שבאמת ירד מהרכב הכי מהר שילד בכיתה ב' יכול. ואז הנהג של האוטובוס צעק, 'כוס אמאמק כל התל-אביבים המסרי- חים האלה עם הילדים שלהם! אמרתי, אלוהים, כמה שגאה, כמה בוז. זה כל כך מעוור. אז זה באמת תלוי באיזה רגע תופסים אותי. אני מרגיש שכן, משהו קורה. גם הבחירות האלה, שאחרי הרבה זמן שלא הייתה הכרעה יש הכי רעה ברורה, אז יש צד אחד בשוק, וצד אחד שאני מרגיש שבגלל שהיה לו מאוד קשה עם הממשלה הקודמת יש לו איזו תאוות נקם שאני לא זוכר כמותה. של 'אנחנו הולכים להיכנס בכס'."

מפחד אותך?

"אני חושב שאפשר להיפדר מהפנטזיה שתהיה פה איזו הומוגניות, גם בתור חילוני תל-אביבי אני אומר את זה, המדינה הזאת לא תהיה בדיוק כמוני ובדיוק כמו שאני רוצה. זה מרחב דתי, לא משנה אם זה יהודים או מוסל- מים. דווקא בממשלה הקודמת, עם כל העקמו- מיות שלה, היה משהו דומה למה שצריך להיות פה בסוף - קואליציה של הרבה קבוצות שצרי- כות לחיות פה ביחד ולהכיל אחת את השנייה. בלי איזה דמיונות של 'אנחנו נשלוט ונעשה רק מה שאנחנו רוצים'. אתה לא תשלוט, אתה לא יכול לעשות רק מה שאתה רוצה".

אז בור החיתוך נגמר?

זו נקודת זמן מעניינת בקריירה של יניב בייטון. הוא נמצא בשלב המיוחל בחייו של שחקן שבו ההערכה וההכרה מסונכרנות עם כישורו. הוא מעביר כרטיס במדרות השבט 'ארץ נהדרת' בקשת 12 אחרי שנים שבהן כיכב בתוכ- נית המערכונים מעוררת הסקנדלים 'היהודים באים', בשלל תפקידים בטלוויזיה ובתיאטרון, וכפרזנטור של חברת 'מנורה מבטחים'. בגיל 44 כבר לא שואלים אותו, 'מאיפה אתה מוכר ליי?' אלא מכירים. בצד הלא-מקצועי, האישי, הוא נשוי לגבר, אב לתאומים בפונדקאות, תל- אביבי, חילוני, שמאלני - מאפיינים שמתנ- גשים עם זהותה הנוכחית של מדינת ישראל. "אני פחות פסימי והיסטרי מחבריי שמסביבי, שמאז תוצאות הבחירות נמצאים בפתח מאוד גדול", הוא מודה; "מצד אחד אני אומר, בואו נירגע כבר עם קץ הדמוקרטיה ומלחמת אז- רחים ואיראן, מצד שני אומרים לי, רגע, אולי הפעם זה אחרת? אולי כן יש פה איזה שינוי של חוקי המשחק? אני נע בין שני הדברים האלה". ועל הציר הזה - איפה אתה ממוקם היום? "מודאג בעיקר, הכל נראה לי קיצוני, משר- גע, כל הדיבור על מלחמת אזרחים עושה לי רע, הבדיחות לא מצחיקות אותי. בשבוע שעבר שמתי את הילדים בבית ספר במרכז תל-אביב. ההורים שם עוצרים ומורידים את הילדים ול-

של משהו אחר, זה הדבר הכי בסיסי באמפ- תיה אנושית. יש ניסיון להבין את הרמות, יש אמפתיה. בחיקוי סאטירי זה טיפה אחרת כי יש בזה מן הקריקטורה, אתה מבליט דברים מאוד מסוימים ורוכב עליהם, וכל 15 שניות יש בדי- חה, זו לא דמות עגולה. אני יכול לעשות מיי- שהו שאני לא אוהב לחלוטין, אבל זה כמעט לא קורה לי, תמיד אני מוצא איזה חן. גם כשאני עושה את דרעי כיף לי".

איזה חן למשל אתה מוצא בדרעי?

"הטמפרמנט שלו. אני אוהב את התשוקה, את הליבירו הזה שלו, הוא מדליק את עצמו. בערב הבחירות, שהיה שוק לכל מי שהוא שמאלני, היה בזה משהו שהגן עליי מאוד. הייתי בע- בודה, לא ישבתי בבית עם המדגמים ואכלתי סרטים, ושיחקתי משהו שהוא בצד המנצח, נכנסתי למערכון עם שני בקבוקי טמפו שחוגג את החד"פ שחוזר ו'חברה חזרנו' הייתי באמת שמח, חגגתי כאילו הפועל ירושלים ניצחה בגביע. אחר כך, כשהגעתי הביתה, אמרתי, אה, בעצם לא".

המציאות מבטיחה לך הרבה עבודה עכשוו- י. אני לא חושב על זה. אנשים אומרים לי, 'איזה כיף לך, דרעי חזר, יש לך עבודה למלא זמן'. אבל יהיו אחרים. אפשר לפתח גם את ניב גלבוץ".

חיקוי נהדר!

"גיליתי שהוא כוכב נוער, כוכב ילדים. איזה עולם מוזר".

לא בטוח שראש הממשלה ובכירי הקואליציה הבינו שיש עוד אדם שהיה צריך לעלות אליו לרגל לאחר שמינויו של יו"ר ש"ס לשר נפסל בכג"ץ: השחקן יניב ביטון. "אנשים באים אליי, אומרים לי, 'דפקו אותך בג"ץ, הא?' היו שניגשו לעודד אותי, היו כאלה שרצו לנחם. כבר לקראת ההכרעה קיבלתי מלא הודעות כמו 'אתה במתח?' כאילו גורלי על הכף. ואני אומר להם, 'חבר'ה, זה לא אני!'"

אתה בטוח? מה הדבר הכי פוליטי שעשית? "פעם גנבתי לחמנייה ושוקו ממכולת 'סל- סילה' במרכז המסחרי של מעלה-אדומים".

"ואם אני לא טועה גם גליליות".

זהו?

"אם חבר בצרה צריך ריטלון, אני נותן לו משלי".

אתה זכאי. ומה חשב החיקוי של דרעי בארץ נהדרת? על פסיקת דרעי?

"אני לא משפטן, בניגוד לאנשים שכל היום מצייצים ומבינים בהכל וכולם פה עורכי דין ודוקטורים למשפטים, אבל בשכל הישר זה נראה לי הגיוני".

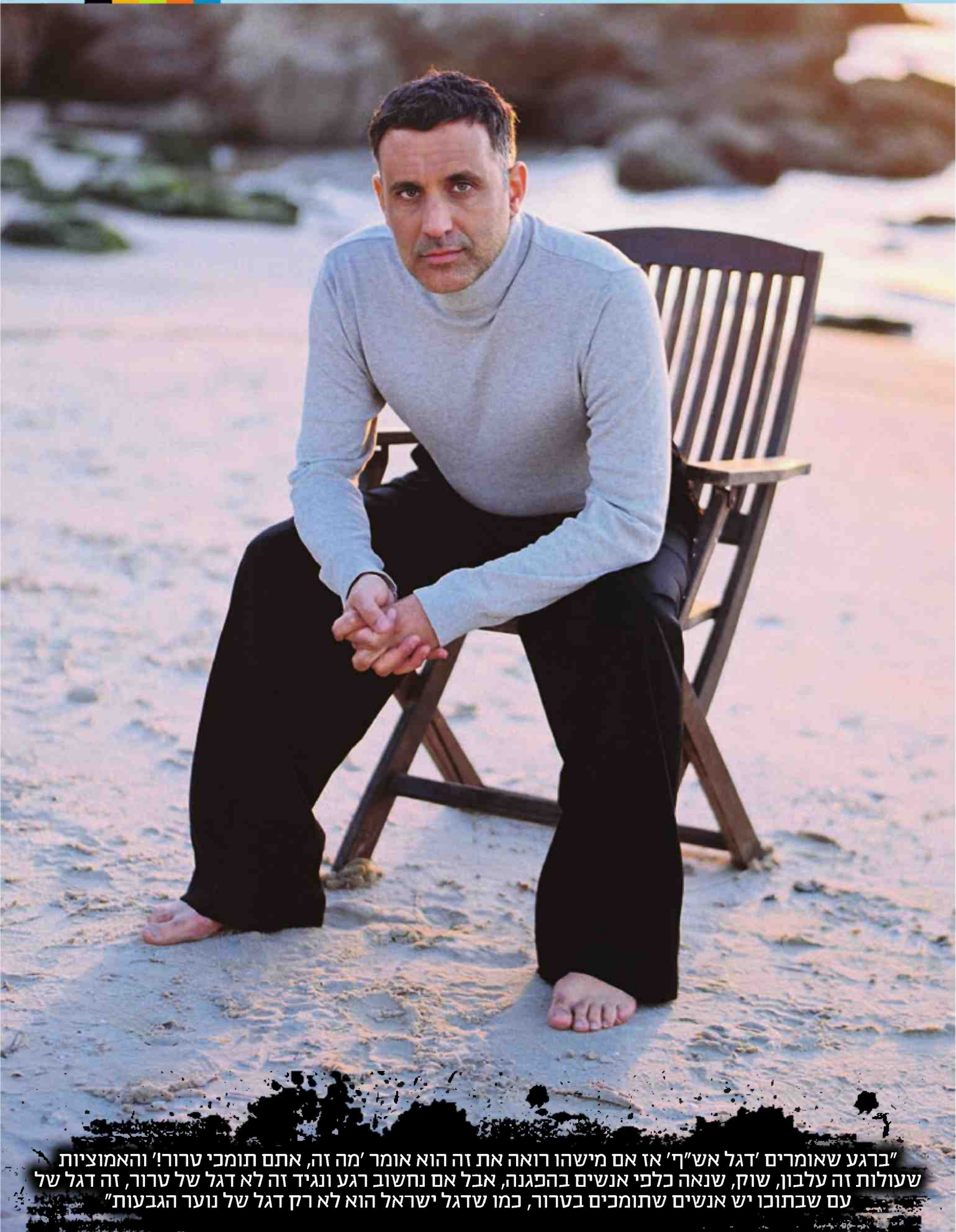
איך זה מרגיש לחקות אותנו בימים אלה? אני מניחה שצריך להתחבר לדמות, לחבב אותה, להבין אותה.

"אבריל בין משחק פרופר לחיקוי. במשחק הדבר הבסיסי הוא לשים את עצמך בנעליו

26.48x34.79	3/5	עמוד 5	ידיעות אחרונות - 7 לילות	27/01/2023	84758675-0
בית חולים רענן - 13730					

"ברגע שאומרים 'דגל אש' ק' אז אם מישהו רואה את זה הוא אומר 'מה זה, אתם תומכי טרור!' והאמוציות שעולות זה עלבון, שוק, שנאה כלפי אנשים בהפגנה, אבל אם נחשוב רגע ונגיד זה לא דגל של טרור, זה דגל של עם שבתוכו יש אנשים שתומכים בטרור, כמו שדגל ישראל הוא לא רק דגל של נוער הגבעות"

אמיתי שאני חייב להיות בהפקה בגלל שאני מאוהב בדנה. מתוך 'אברים כץ' בכאן 11

אני אוהב את הליבידו הזה שלו. ביטון כדועי 'בארץ נהדרת'

אני לא חושב מי לא יאהב אותי. מתוך הקמפיין למנוחה מבטחים

ואם זה יקרה זה יקרה בייבוש איטי, יורידו תקציבים, ואני מקווה שלא נהיה לבר במאבק הזה, היוצרים והעובדים בתאגיד, אלא כל מי שחשוב לו שתהיה פה תקשורת פתוחה, מגוונת, בלתי תלויה. אני שמח שיש סולידריות מוחלטת בקרב היוצרים. אולי מבינים שזה לא ייעצר בתאגיד. "נכון, כנראה זו הסיבה. יכול להיות שסגירת התאגיד היא חלק מתוכנית גדולה להשתלטות על התקשורת, שליטה מוחלטת גם על התכנים. וכמו שאמרת, 'היהודים באים' זה חלק מהיהדות, אולי אנחנו מסורדים". הלכת להפגנות האחרונות? "אני הולך להפגנות". מה חשבת על הסערה סביב דגל פלסטין? "איזה נושא רגיש זה, מעורר כל כך הרבה

"כשאומרים מילים קשות כמו 'בהמות הולכות על שתיים', 'נדבקו במחלה', אני לא נעלב בשם עצמי. אני נעלב בשביל כל ילד דתי שמרגיש את התחושות האלה שהוא נמשך, ובשבילו הרב הוא האוטוריטה. איזה אסון זה שמישהו שהוא מעריך את דעתו אומר לו שהוא מחלה. זה דבר נורא, שנהא עצמית ברמות שאי אפשר לתאר. זה כואב"

אנחנו לא חברה הומוגנית בכלל, אנחנו מאוד מאוד שונים, ואם להיות בצד האופטימי שלי - אז נראה לי שאנחנו נצא מהמשבר הזה כשנבין את השונות הזאת היא ערך ולא מכשול. אם נחגוג היציאה שלנו מהחרא, החזון שלנו התוצה. אבל בשביל זה כולם צריכים לעשות מאמץ מאוד גדול של הכלה אמיתית של האחר. יש מושג אחר שכן יכול להוציא אותנו מהברוך הזה, והוא סורבלנות. דתות כן יכולות להיות שם, זה להגיד, אתה טועה, ואז זה אפשרי. אני לא צריך שההוא יאהב אותי או יקבל את זה שאני חי עם גבר, הוא לא יכול, הוא לא אוהב את זה, מה לעשות. ועדיין הוא יכול להיות לצירי".

אם כבר בנטיית מיניות עסקינה, על אמיר אוח-נה צייצת בטוויטר "הילדים של שנינו נולדו באותו מקום. ואחרי כל הציטוטים המכוערים והמעליבים מהימים האחרונים אני רק מעריך יותר את הרגע שיו"ר הכנסת הגיע להשבעה עם בן זוגו וילדיו. ברגע כזה הוא אחי. אתה לא חושב שבקואליציה הנוכחית הוא עלה תאנה? "אחד הרברים שכותבים עליי הכי הרבה פעמים בטוויטר זה 'אתה מזרחי מחמד של השמאל', 'עלה תאנה של ארץ נהדרת והיהודים באים'. יש בזה משהו כל כך מעליב, יותר מכל הרברים שכותבים עליי. זה גזעני, משטיח את כל מה שאני עושה, כי זה אומר שאני לא עושה את זה בגלל הדעות שלי, אני עושה את זה בגלל שאני מתחנף למישהו, שהביאו אותי לא בגלל הכישרון שלי אלא בגלל הנראות של המזרחיות. זה מכעיס אותי אז אני לא יכול להגיד את זה על מישהו אחר. אני לא ברעות של אוחנה, קשה לי למצוא נושאים שאנחנו נסכים עליהם, אבל ברגע שהוא מותקף על רקע היותו הומוסקסואל על ידי הרבנים - אני לא יכול שלא להגן עליו. להתקיף אותו על רקע הומופובי? איך יש סיטואציה שלא אגן עליו? ראיתי את הכתבה עם ההורים שלו, את זה שהוא בא להשבעה עם הילדים וכן הווג ואני בטוח שרמזו לו שכדאי שיציניע, והוא בחר לבוא איתם ולהבליט את זה, הוא עשה צעד. יש בזה גאווה גדולה. הייתי חייב לכתוב את זה". אפשר לצפות ממנו להיות גב לקהילה? "ימים יגידו. יש לו כוח מוגבל אבל יש לו כוח". אתה אומר שעצם נוכחותו בכנסת היא אמירה.

רבה. "כן, אני חושב שאם מסתכלים על המאבק הלהט"בי לאורך השנים זו נקודת ציון חשובה. נכון, זה לא בקואליציה שהייתי רוצה, אבל זו נקודה במאבק הזה שיש יו"ר כנסת שהוא הומו". השאלה אם זה עוזר לערר בפריפריה הזו, לראות את אוחנה בתפקיד כזה. "אני חושב שכן".

אבל במקביל הוא רואה ח"כים חרדים שמשפילים מבט, רואה קואליציה שרוצה לקדם חוקים אנטי-להט"בים. רואה קהל שצועק לו בוז כשהגיע לתמוך בדרישה בביתו בליל הפסילה. "זה מורכב, אתה מקבל את זה שיש גם שנהא מסכיב, שלא מקבלים אותך, זה גם וגם. גם כשהרבנים דיברו עליי, מילים קשות כמו 'בה' מות הולכות על שתיים', 'נדבקו במחלה'. כשאני שומע את זה אני לא נעלב, זה לא אבא שלי, לא דוד שלי, כמו שאני לא נעלב מנסראללה שאומר שהוא שונא ישראלים. אני לא נעלב ממישהו שאני לא מכיר, אבל אני נעלב בשביל כל ילד דתי שמרגיש את התחושות האלה שהוא נמשך, ובשבילו הרב הוא האוטוריטה. איזה אסון זה שמישהו שהוא מעריך את דעתו אומר לו שהוא מחלה. זה דבר נורא, שנהא עצמית ברמות שאי אפשר לתאר. זה כואב".

מה אתה מרגיש מול האיומים הקונקרטיים של שר התקשורת לסגור את התאגיד? "דיכאון, פליאה על זה שרוצים להיתפס על משהו כל כך טוב. לא יכול לקלוט את זה. אני כל

אמוציות. אני חושב שזה כי ברגע שמניחים את האקסיומה, שחוזרים על משהו עוד ועוד עד הוא הופך לאמת". תסביר.

"ברגע שאתה אומר 'דגל אש"ף', אז אם מישהו רואה את זה הוא אומר, 'מה זה, אתם תומכי טרור?' והאמוציות שעולות זה עלבון, שוק, שנאה כלפי אנשים בהפגנה, אבל אם נחשוב רגע ונגיד זה לא דגל של טרור, זה דגל של העם הפלסטיני שבתוכו יש אנשים שתומכים בטרור, כמו שדגל ישראל הוא לא רק דגל של נוער הגבעות. זה דגל שהוא רגש לאומי של אנשים שחיים כאן, שנמצאים איתנו, חלק מגבולות '48, זה הדגל הלאומי שלהם. לא כל מי שמניף את הדגל הזה רוצה להרוג ילדים בטרמפיאדה. ממש לא. ממה החרדה? אם נוריד את זה אז נעלים את מה שעומד מאחורי הרגשות של הדגל הזה? ולגבי ההפגנה, זה נראה לי משחק כזה מצחיק כל הזמן לספור את הדגלים. אני הולך להפגנה כי אני רוצה לצאת מהבית, להרגיש חלק מהמון שרוצה להביע את דעתו. את יודעת כמה שלטים אני רואה בהפגנות ואומר, 'מי המטומטם שכתב את השלט הזה?' אני אחראי על כל מי שנושא שלטים, על כל דגל? אז הסיבוב על הדגל זה עוד דוגמה לחוסר היכר-לת להכיל מורכבות?

גם זה, גם ניסיון לצבוע מחאה בצבעים מסוימים כי אם אראה רק את זה כל היום, אז מבחינתי כל האלפים שיצאו במוצ"ש כולם תומכי טרור ושילכו לעזה. אתה לא רואה גם את הנער מיפו שהרים שלט 'יהודים וערבים מסרבים להיות אויבים' עם דגל ישראל. אתה לא רואה את זה, אתה רק מתמלא בכעס ובוזעם. אולי בהפגנות במדינות פשיסטיות יהיה מסר אחר, כולם יגידו את אותו דבר".

מעטים האמנים במעמדך שמתבטאים פוליטית במוד.

"אני לא חושב על ההשלכות של זה, אני חושב על איזה בן אדם אני רוצה להיות, איזה אורח אני רוצה להיות ואיזה אמן אני רוצה להיות, ואת זה אני עושה וככה אני חי, אז אני לא חושב מי לא יאהב אותי או כן יאהב אותי. אני מכיר הרבה ימנים שאוהבים אותי, הרבה דתיים, אני נמצא הרבה בירושלים כי אבא שלי גר בירושלים ופונים אליי דתיים חרדים מכל הסוגים - חסידים, ליטאים ושי"סניקים שמביעים אהבה ואומרים 'אחי אתה גדול'. יצא לי לפגוש כמה בחורי ישיבה שמאוד אוהבים את 'היהודים באים'".

אז הדעות שלך לא פוגעות באהבת הקהל. "בינתיים לא, ואם אנשים לא אוהבים אותי בגלל מה שאני עושה - זה מחיר שאני מוכן לשלם. אתה לוקח סיכון מסוים שלא כולם יאהבו אותך כל הזמן, שאתה תכעיס מישהו. אם אני מתבטא כפי שאני מתבטא יש סיכוי שאחטוף טוקבקים, קללות, ווטסאפים, כמו שקרה הרבה פעמים סביב 'היהודים באים', וזה נכון גם לגבי אמנים שמביעים את דעתם הפוליטית הימנית. גם כשאוהד קנולר מתבטא כפי שהוא מתבטא הוא מסתכן. רוב המיליה שלו הוא שמאלני, ואני שים שעובדים איתו אולי לא ירצו לעבוד איתו או שיירד להם ממנו. גם הוא לוקח סיכון".

אתה יכול להבין אמנים שלא נוקטים עמדה? "אני מבין את כולם, אף אחד לא חייב שום דבר. יש אנשים שהם במורעות פוליטית לא גבוהה ולא בא להם להתבטא. אני מעדיף אמנים פוליטיים. אני אוהב לשמוע דעות אחרות, גם קולגות שלי שהם בכלל לא בצד שלי, זה בעיניי עושה אותך אמן בשדות מסוימים יותר טוב כי זה חלק מהאזרחות שלך. אני בשלב בחיים שאני מחפש משמעות למה שאני עושה. היו שנים של לשי רוד כלכלית, אחרי זה להתבסס כלכלית, אחרי זה להביא את הילדים שזו הייתה משימה בפני עצמה, ועכשיו זה מרדף אחרי משמעות. יש לי את האופי ציה להגיד, לא אכפת לי מכלום, לא רוצה לשמוע

יניב ביטון

התשך תחזות 6 <<<

חדשות, יש לי את בריכת גורדון שלי, אני שוחה שם, סוגר את עצמי בבועה. אבל אני באמת מת על המקום הזה. אני לא רוצה לחיות במקום אחר. יולי תמיד אמרה פעם בהרצאה שלחיות במקום שבאמת אכפת לך ממנו זה גם מרד לאיכות חיים. זה משפט מאוד יפה בעיניי."

× × ×

בצל האיומים על התאגיד, עלתה בשבוע שעבר ב'כאן 11' הסדרה החדשה של רנה מודן, 'אבירים כץ' (משודרת בראשון ושלישי ב'21:15). ביטון מגלם שוטר שמנסה, לצד מודן, לפענח תעלול מה שלא ברור אם היא קומית, טרגית, קריינג'ית או הכל יחד. לא התפקיד גרם לו להסתער על הפרויקט, כמו שני עמודי תסריט שמתמקדים בכורס. "האודישן היה שיחה שלי ושל רנה, באחד הפרקים הכי מותחים של הסדרה שלוקי חים אחד מהחשודים באוטו, ויש שני עמודים של דיבורים על הכורס שהיה במסיבת הפרידה של אחד השוטרים. שני עמודים שחופרים רק על זה. אמרתי טוב, אני חייב להיות בסדרה הזאת, הוא משחזר. "אני כל כך אוהב שכותבים על הרברים הטפלים בתוך רגע שהוא גדול, כי אלה החיים בסוף. עכשיו אני בנקודה בקריירה שהיא טובה ומאוד מהנה שאני לא חייב להגיד כן לכל דבר. זה הפרי הכי משמח של ההצלחה: התפקיד שלי שם הוא לא הראשי, רחוק מזה, אבל אמרתי שאני חייב להיות בהפקה הזאת. גם בגלל שאני מאוהב בדנה מאז שאני בן 20. זה קראש ארוך, אמרתי, אני חייב להיות בסט איתה, חייב להיות חבר שלה. גם כגיי הייתי מאוהב בה, ועכשיו כשאני מכיר אני בכלל מאוהב בה. היא גאוה, המנוולת הזאת."

התוודית בפניה?

"כן, אמרתי לה בצילומים, 'יש לי קראש עליך, חלמתי עליך בלילה'. היא ענתה לי, 'כן, בתי המשוגעים מלאים בכאלה'."

במקביל, הוא מגלם את עצמו בעונה החדשה של 'השמרטפים' בכאן חינוכית. "זה משהו שאני מאוד גאה בו. זה דוקו לילדים שבו אני מגיע בכל פעם למשפחה אחרת בארץ ועושה על הילדים שמרטפות במשך חצי יום. הייתי בדמותי, בלי טקסטים ללמוד בעל פה, הולך לקיבוץ זיקים בעוטף עזה, שומר שם על הילדים אחה"צ וההורים משאירים רשימת מטלות. ותוך כדי היום מדברים על 'צבע אדום', איך זה לחיות תחת האיום של הטיילים, מסתכלים על עזה וחושבים על איך זה להיות שם. היו סינקים שאמרתי, אני לא מאמין שילדים מדברים ככה, מי אתה, אתה בן עשר! הייתה טרנסג'נדרית שליוותי אותה, ילדה לבקנית, ילדה מאומצת. ילדים מהממים מכל הארץ. איזה כיף שילדים יראו את זה."

ואיך אתה בשמרטף על הילדים שלך?

"עם הזמן זה הולך ומשתפר. ההתחלה של ההורות הייתה לי לא קלה. היום כשהם כבר בני שבע אני מטורף עליהם. בתינוקות זה הרגיש לי רוב הזמן מטלה, משמרת שלא נגמרת, ואתה מחכה שיחליפו אותך כל הזמן, וזה מאוד משתנה. כיף לי איתם, אני רוצה לראות אותם, לפעמים יותר ממה שהם רוצים לראות אותי. אנחנו יכולים לעשות דברים שכיפיים גם לי כמו לצפות במונדריאל, בשבילי זו הייתה חוויה מרגשת בטירוף כי אבי, בן הזוג שלי, לא סובל כדורגל, בז למי שרואה כדורגל, מסתכל רק על השעון בצד שמאל לראות מתי זה נגמר. אז בכל המון נדיאלים הייתי צריך לצפות מחוץ לבית, כמו כלבה, ועכשיו הכנסתי את זה לילדים והפכנו לרוב, התרגשנו יחד."

את אבי טיירי הוא פגש לפני 17 שנה. "הב מאית יעלי רונן הכירה בינינו והיא תמיד אומ"

רת שבוכות זה יש לה מקום בגן ערן, וזה עוד גן ערן של גייז שהוא בטח הרבה יותר כיפי וצבעוני. הוא הבן אדם שהכי מצחיק אותי ושידעתו הכי חשובה לי בעולם בכל נושא. מה גם שהוא כותב מעולה. אולי מתישהו נגשים חלום ואני אשחק במשהו שהוא יכתוב, וזה באמת יהיה השיא שלנו. באופן כללי אני לא אוהב להיות בפרונט יותר מדי בראיונות ופרמיירות וכל מיני כאלה. יותר סוניה פרס. אגב ההורים שלו גרים מעלינו."

מה?

"אני רואה את המבט שלך פתאום. מבט של 'תסתום את הפה, על מה דיברת עד עכשיו'."

בדיוק!

"זו עזרה מדהימה, כשהם היו תינוקות זה הציל אותנו. היום מבחינת הילדים זה אותו בית אז הם עולים ויורדים, זו גם התחלה של סיטקום - זוג הומאים גרים עם ההורים מלמעלה. זה 'כולם אוהבים את ריימונד'. זה גם חמוץ נכנסת אליך הביתה מתי שהיא רוצה. זה הרבה הכי קרוב לחי מולות של פעם. היה משפט יפה של סיינפלד ב'קומיקאים במכוניות שותים קפה' לשרה ג'סיקה פרקר. היא אמרה לו שהיא שונאת את עצמה אחרי שהיא צועקת על הילד שלה ואיך אפשר להשתפר, ואז הם שותקים שנייה והוא אומר לה, 'את יודעת שהשיחה שעשינו עכשיו בעשר דקות האלה על ההורות שלנו זה פי שבעה בערך מכל השיחות שההורים שלנו עשו על הורות בכל החיים שלהם'."

אין ספק שהורות מודרנית לא דומה לזו שהייתה בעבר.

"להורים שלנו לא הייתה תמונה דמיונית אינסטגרמית של הורים שיוצאים עם הילדים לפארק. היו להם קשיים אחרים. היום אני מרגיש שאני הרבה יותר מעריך את הוריי על ההורים שהם היו, מעריך את מה שהם עשו, את איך שהם שרדו עם ארבעה ילדים. פחות כועס כשאני איתם. אני מרגיש שאני אוהב אותם יותר מאי פעם ושמוח על כל חוויה שיש לי איתם. אבא שלי בן 82, אני אחרי חודשיים שבהם טיפלתי בו הרבה כי הוא נפל ברחוב. אחר כך עשיתי סטנד-אפ בערב של ירדתי בית החולים השיקומי 'רעות' מהחוויות במחלקה. למשל, כשקוראים לך ואומרים, 'אבא לא מתנהג יפה', ואני מרגיש כמו באסיפת הורים. בכלל אני מרגיש שאני בשכבת הגיל הזאת שיש תנועת מלקחיים משני הצדדים - אתה מטפל גם בילדים קטנים וגם בהורים מבוגרים, ובכל החזיתות מצפים ממך להיות תפקודי. זו תקופה קשה שבה גם הייתי צריך להיות נוכח בשביל אבא שלי ולטפל בו, כי אני רוצה את זה, אני רוצה להיות בן טוב, ואז אני בא הביתה ומה מעניין את הילדים שלי מה שעשיתי? הם רוצים תשומת לב."

הם מתעניינים בעבודה שלך?

"זה קצת מביך אותם. שלא בפניי אני יודע שהם מתגאים בי כי אנשים אומרים לי, אבל בפניי - כלום. מגיעים לערוץ שאני נמצא בו וצועקים, 'תעביר את זה! והכי קשה להם עם אנשים ברחוב שמבקשים להצטלם. זו אחת הסיטואציות שעדיין לא למדתי איך להתנהל בהן מספיק טוב כי אנשים באים ומצפים שאהיה סופר-נחמד, ואני באמת משתדל, אבל כשאני איתם הם ממש מתעצבנים מזה, מנסים לחבל בכל סלפי, נכנסים, שמים ידיים, אומרם, 'לא להצטלם איתו'. כשזה בפרמיירה זו בעיה, כמו עכשיו ב'ילדי בית העץ' שהם באו איתי. זו הייתה סיטואציה מאוד קשה, כי אמרתי לילדים שבאו להצטלם, 'תקשיבו, אני עם הילדים שלי, אני לא יכול להצטלם'. הם בטח אמרו, 'המעפן הזה, הוא נראה חמוד בטלוויזיה אבל הוא לא נחמד'. אבל לילדים שלי באמת קשה עם הסיטואציה הזאת. למרות שאחד מהם קצת סיפסר בי, אמר למישהו בהפסקה, 'אם תיתן לי את הכדור אני אתן לך סלפי עם אבא שלי'."

✉ rotmoosh@gmail.com